

บทความที่น่าประทับใจ ลองอ่านดูนะคะ

นำเสนอเมื่อ : 27 พ.ย. 2551

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

>>มีเรื่องเล่าระหว่างสาวสวยและหนุ่มรูปงามผู้ซึ่งรักกันอย่างสุดดี...ทั้งสองได้

>>

>>สาบานว่าแม้ความตายก็มีอาจจะพรากรักอันแสนจะมั่นคงนี้ลงได้

>>และในครั้งนั้นยังมีแม่มดตนหนึ่งผู้ซึ่งเชื่อมั่นว่าไม่มีสิ่งใดที่จะแน่นอนเท่า

>>ความไม่แน่นอน

>>แม่มดไม่เชื่อว่าความรักของทั้งสองจะมั่นคงจึงคิดหาทางพิสูจน์ขึ้นมา

>>นางกล่าวว่า

>>หากพวกเจ้ามั่นใจในรักของอีกฝ่ายซึ่งยั่งยืนแม้ว่าความตายจะพราก

>>ดังนั้นข้าก็อยากลองดูว่ามันจะเป็นอย่างไร...ข้าขอสาปให้นับแต่นี้เป็นต้นไป

>>ไม่ว่าจะเกิดใหม่อีกสักกี่ชาติบรุษนี้จะไม่มีการจำเจ้าได้

>>เขาจะไม่สามารถจำได้ว่าเคยรักเจ้า และตรงกันข้ามกับเจ้า

>>เจ้าจะเป็นคนที่จำทุกอย่างได้เพราะเจ้าจะยังคงอยู่เช่นนี้ตลอดไป

>>ไม่แก่ไม่เฒ่า ไม่มีวันตาย

>>จะอยู่อย่างนี้วันตร...เจ้าจะจำเวลาที่เคยรักเขา

>>เคยเป็นที่รักและต้องเฝ้ารอการกลับมาของเขาในชาติแล้วชาติเล่าตลอดกาล...

>>

>>" "...

>>วันใดก็ตามที่เจ้าทำให้เขารู้ตัวว่ารักเจ้าทำให้เขาจำเจ้าได้

>>

>>วันนั้น...คือวันที่ความเป็นนิรันดร์ของเจ้าสิ้นสุดลง...เจ้าจะแก่และตายตามสภาพ

>>ของอายุขัยที่ควรเป็น...และคราวนี้ก็จะเป็นที่ของเจ้าหนุ่มนั้นแทน...เขาจะต้อง

>>เป็นคนที่ค้นหาเจ้าบ้าง...

>>"

>>หลังจากนั้นมา

>>ปีแล้วปีเล่าเวลาผ่านไปศตวรรษทศวรรษที่หญิงสาวเฝ้าตามหาชายหนุ่มคนรัก

>>และทุกครั้งที่เราได้พบเขาในสภาพของใครคนหนึ่งที่ไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเธอ

>>เลยแม่แต่น้อย...เธอพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เขาจำเธอได้

>>

>>แต่ฉันไม่เคยสำเร็จชาติแล้วชาติเล่า...หลังจากการเกิดและดับของเขาผ่านไปนับสิบล

>>ครั้ง

>>เขาก็ยังไม่อาจจะรักได้ถึงความรักของเธอ...ความทุกข์ทรมานของหญิงสาวถูกเฝ้าดู

>>

>>อย่างเย้ยเยาะโดยนางแม่มดผู้รอคอยเวลาที่หญิงสาวจะยอมรับว่า...รักแท้ที่แม่ความ

>>ตายก็ไม่อาจพรากไม่มีจริงแล้วนางแม่มดก็ต้องประหลาดใจ เมื่อพบว่า

ในช่วงหลังๆ

>>มา

>>หญิงสาวไม่ได้พยายามที่จะทำให้ชายหนุ่มระลึกถึงตน

>>ไม่พยายามให้ชายหนุ่มรักตนแต่กลับทำทุกอย่างที่คิดว่าจะทำให้เขามีความสุข

>>

>>และทำให้เขาเกิดรอยยิ้มแทน...แล้ววันหนึ่งนางแม่มดก็เก็บความสงสัยไว้ไม่ไหว

>>จึงปรากฏตัวเพื่อเฝ้าตามกับตัวหญิงสาวเอง...

>>"...

>>เจ้าได้ละทิ้งความพยายามของเจ้าเสียแล้วละหรือ...ความพยายามที่จะพิสูจน์

>>ให้ข้าเห็นอำนาจและพลังของรักแท้ที่เหนือกว่าอำนาจใดๆ

>>แม้กระทั่งคำสาปของข้า...

>>"จริงๆแล้ว ข้าก็มีเหตุผลของข้า."

>>

>>หญิงสาวตบนางแม่มดกลับไป

>>"...ข้าไม่ได้ละทิ้งความพยายาม...เพียงแต่...ข้ากลัวว่าความพยายามของข้าจะสัมฤทธิ์

>> ธีผล...แล้ว.

>>แล้วเจ้าก็ต้องแก่และตาย." นางแม่มดต่อให้ด้วยเสียงเย้ยหยัน

>>

>>" ที่แท้เจ้าก็กลัวที่จะตาย

>>เจ้ากลัวจะสูญเสียความเป็นอมตะของเจ้า...เฮอะ นี่หรือ

>>รักแท้ของเจ้า"

>>หญิงสาวไม่ปฏิเสธ นางเผชิญหน้ากับนางแม่มดและรับคำกล่าวหาที่นั้น

>>"อาจใช่...มันเป็นความจริงที่ข้ากลัวว่าหากข้าทำให้เขาจำข้าและรักข้าได้

>>ข้าจะต้องตายจากเขาไป"

>>"และเจ้าก็ไม่เชื่อใจว่าเขาจะทำให้เจ้าจำได้เช่นนั้นหรือ?"

>>

>>หญิงสาวจ้องหน้าแม่มดนิ่งอยู่ ก่อนตอบ

>>

>>สิ่งที่ข้าเกรงไม่ใช่เรื่องนั้น...ท่านรู้อะไรไหม...ตลอดเวลาอันยาวนานที่ข้าเฝ้า

>>าเดินทางตามหาเขาเผ้ารอคอยวันแล้ววันเล่ารอวันที่เขาจะกลับมาหาข้าอีกครั้ง...ดล

>>อดเวลาที่ข้าเฝ้ามองการเกิดและการตายของเขามันคือความทรمانอันยาวนานที่ดูเหมือน

>>

>>ไม่มีที่สิ้นสุด...และสำหรับข้าความทุกข์อันแสนสาหัสคือการได้เห็นความทรมานของผู้

>>

>>ผู้เป็นที่รักโดยที่เราไม่อาจเอื้อมมือเข้าไปช่วยเหลือได้...หลายครั้งที่ข้าอยาก

>>

>>ให้ตัวข้าเห็นแก่ตัวพอที่จะพยายามทำให้เขารักทำให้เขาระลึกถึงข้าได้อีกครั้งเพื่อ

>>่อที่ข้าจะได้เป็นอิสระต่อการพันธนาการนี้...แต่ทุกครั้งที่ข้าคิดถึงมัน

>>

>>

>>ความทุกข์ทรมานที่ข้าได้รับเนื่องจากการรอคอยที่ไม่มีวันจบสิ้นก็ทำให้ข้าคิดได้

>>

>>...ข้าไม่อาจให้เขาต้องแบกรับความรู้สึกทรมานเช่นที่ข้าได้รู้สึก...ความรักของข

>>อาจไม่แข็งแกร่งพอที่จะตัดสินใจพยายามให้เขาจำเข้าได้ต่อไปและจากนี้ต่อไปแล้ว

>>ข้าจะต้องรอคอยไปชั่วนิรันดร์

>>สิ่งเดียวที่ข้าจะทำคือ

>>ข้าจะทำให้เวลาของเขามีแต่ความสุขเท่าที่พลังของข้าจะทำให้ได้

>>ข้าอาจไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขาก็จริง

>>แต่ข้าก็ยังอยากเห็นรอยยิ้มของเขา...ข้าอาจเป็นคนอ่อนแอในสายตาของท่านอย่างไรก็ตาม

>>นี่ก็คือความรักของข้า

>>คือสิ่งที่ข้าเป็น...แม้ชีวิตของข้าจะต้องเดียวดายตลอดกาลแต่ข้าก็มั่นใจอยู่อย่างหนึ่งว่า

>>

>>คนที่ข้ารักจะไม่มีวันเดียวดายเช่นตัวข้า...เพราะเขาจะมีข้าข้างกายเขาชั่วนิรันดร์.

>>

>>

>>"....."

>>นิทานเรื่องนี้ไม่มีตอนจบเพราะอยากให้คนที่อ่านจินตนาการถึงตอนจบเอาเอง

>>

>>ในชีวิตของเรามีหลายช่วงต่อหลายช่วงที่เราคิดว่าเรารักใครสักคนมากมายเหลือเกิน

>>และหลายต่อหลายครั้งที่ความรักของเราก็ต้องการความรักตอบกลับมา

>>หลายคนพุ่มพวยกับโชคชะตาวัวรักที่ไม่ได้รักตอบคือการสูญเสียเวลาเปล่า...

>>

>>แต่มีหลายต่อหลายคน...ที่ใส่ใจกับโชคชะตาที่เกิดขึ้นมาสักครั้งแต่ยังได้รักใครสัก

>>คนอย่างเต็มหัวใจ...

>>ทุกอย่างในชีวิตมีทางเลือก...ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะเลือกทางไหน...หรือคุณจะไม่เลือก

>>หรือไม่?

>>คุณจะไม่เลือกทางไหน

>>?...เปิดประตูรับความรักเข้ามาเพื่อเติมความอบอุ่นให้กับหัวใจแม้เพียงช่วงหนึ่ง

>>ของชีวิต...

>>หรือจะมัวแต่พุ่มพวยโทษตัวเองกับความรักที่ให้ไปแต่ไม่ได้รักตอบ...??

>>...ทางเลือกเป็นของคุณ...

